



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Vita Spirituali, Eivsque Perfectione - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1611

Perfectionem esse præstantissimum opus Dei. Cap. xj.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77833)

tura placent, sed ne diuina voluntati omnia dispo-
nenti resistat. Beatus est homo perfectus, qui filius
est Dei, & haeres caeli, & in hac vita positus aliquid
caelestis vitae degustat. Et felices omnes illi, qui curis
superuacuis ablegatis, & tempore seposito ad perfe-
ctionem tendunt, & ad sanctitatem venire festinant,
quia si perseverauerint, & inchoatam felicitatem huius
vite consequentur, & alterius vite perfectam
beatitudinem obtinebunt.

Perfectionem esse praestantissimum opus Dei.

CAPVT XI.

NON est contemnenda ista felicitas, quam in
perfectione, aut animae puritate sitam esse
monstrauimus. Tum quia felicitas est, non
falsa, sed vera, quae desideria nostra replet, & nullum
desiderium, nisi vltioris perfectionis, ad quam non-
dum peruenimus, & aeterna felicitatis, cuius ipsa est
ianua, in nobis dominari sinit. Tum etiam, quia felici-
tatis magna est, cui omnis mundi gloria, & felicitas
comparata modica reputatur, & exigua: ac ideo si sapi-
at, viros perfectos veneratur, & libens se sanctitati
submittit. Tum denique, quoniam faciens homines
Dei filios & amicos charissimos, preparatio est, vt
ipsi consummatam beatitudinem consequantur in eo
gradu, quem (cum eximius sit) Deus non peccatori-
bus conuertis, sed sanctis, & amicis cuncta pro eo
contemnentibus dare disposuit. Hoc autem manifes-
tius fiet, si ostenderimus perfectionem esse praestan-
tissimum opus Dei, quod ipse, non vnicui verbo, sicut
mundum vniuersum, sed magnis impetibus fabricauit.
Vocatur verò opus Dei, non quia homo perfectus
in adeptione perfectionis nihil faciat, & velut inani-
me, & inane vas perfectionem à Domino datam, &
infulsam recipiat. Non, inquam, ob istud, perfectio dicitur
Dei opus, nam aperta, & euident est, quod homo
debet laborare, & magno conatu, & diligentia niti, vt
concupitam perfectionis gemmam acquirat. Vnde ille
sapiens trapezita margaritam solerter inquisiuit, & ea
inuenta, vendidit omnia, quae habuit, & emit eam.]
Sed quia ad adeptionem perfectae iustitiae, imò & om-
nis iustitiae, Deus est qui operatur in homine velle, &
perficere pro bona voluntate,] vt non homini, sed
Deo gloria huius molitionis accedat. Quemadmo-
dum enim si ludimagister manum pueri non resistētis
accipiat, & saauiter, ac ordinate moueat, vt optimos,
& pulcherrimos characteres exaret, non pueri opus,
sed praceptoris dicitur esse characterum scriptio: ita
quia Deus pusillum, & infirmum, & incisum homi-
nem mouet, vt sancte, & perfecte viuat, & lubrico
hominis libero arbitrio manum suae gratiae superim-
ponit, vt bene cogitet, & recte desideret, & vt de-
siderata opere incipiat, prosequatur atque perficiat,
ideo ipse Deus dicitur huius operis, nempe perfe-
ctionis factor, atque molitor, qui in incipientibus
fundamenta perfectionis iacit, in proficientibus ad-
ficationem erigit, in perfectis omnis sanctitatis cul-
mina ponit, qui misericordia sua eos praenit,] vt in
Psalms legimus, & misericordia subsequitur,] vt
opus istud sancte, prosperèque succedat.

Mat. 13.
Philip. 2.
Psal. 58.
Psal. 22.
Psal. 13.
Psal. 141.

Est itaque perfectio opus Dei, ad quam praestan-
dam nullus hominum conatus, nulla fortitudo sola
sufficit. De quibus Propheta canit: Omnes declina-
uerunt, simul inutiles facti sunt, non est qui faciat bon-
num, non est vsque ad vnum.] Quisnam fortior Da-
uide ad hoc opus aggrediendum? At ille ingenue suam
imbecillitatem fatetur dicens: Edae de custodia ani-
mam meam ad constituendum nomini tuo: me expe-

Astant iusti, donec retribuas mihi.] De ergastulo, atque
carcere propriae miseriae se extrahi rogat, vt Domi-
num (à quo liberandus est) sanctitate operum con-
fiteatur, & iusti, ac sancti, cum Dominus auxilium ad
currendum illi tribuerit, eum in suum consortium &
caerum recipient. Quis fortior Paulo, qui nec terre-
stria, nec caelestia, nec prospera nec aduersa, nec vit-
tam, nec mortem timet? At ille ait: Infelix ego homo,
quis me liberabit de corpore mortis huius? gratia
Dei per Iesum Christum Dominum nostrum.] Vbi
corpus mortis, carnem nostram reliquias peccati origi-
nalis infectam appellat, quae nos aut ad flagitia, aut
quemadmodum Cassianus interpretatur saltem pro
conditione sua, ad curas saeculares impellit. Gratia au-
tem & misericordia Dei, & non fortitudine humana
putat à molestiis carnis liberari, vt spiritus perfectio-
nem, & sanctitatem acquirat. Quis denique fortior
sponsa, id est, perfecta anima, quae in Prouerbis no-
men mulieris fortis meruit obtinere? Haec autem quid
dicit? Trahe me post te, curremus in odorè vnguen-
torum tuorum. Non esset mirum, si hoc adolescentu-
larum aliqua petiuisset, quae à rerum mundanarum
amore, necdum abstracta, se infirmam & inualidam
sentit, vt post Verbum currat, quod exultat vt gi-
gas ad currendam viam, & sponsi vitam imitatione
sequatur. At non adolescentula, sed sponsa trahi pe-
tit, illa scilicet quae iam perfecta est: illa, quae iam
ob adeptam puritatem sponsae nomine digna cense-
tur: illa quae vires à Domino immittas habet, vt alios
trahat, & ad bonam vitam, & ad desideria perfectio-
nis instiget. Haec, inquam, trahi postulat, & post
sponsam illi vehementer efflagitat, vt quisque in-
telligat, quod sicut huius arboris, nempe perfectio-
nis, semina à Deo sunt, ita ab eo debent esse progres-
sus: nec quemquam, quantumvis perfectione polleat,
valere perfectionem promouere, aut, non dico cu-
bitum, sed nec digitum, aut aliquid minus ad eius sta-
turam adiacere, nisi à Domino robor, & gratiae au-
xilium impetrauerit. Vnde Bernardus hanc sponsae
postulationem non de eius desiderio, quo dissolui
cupit, & esse cum Christo, sed de imitatione perfe-
ctionis intelligens, quia non dixit, Trahe me ad te,
sed trahere me post te, ista verba subiungit. Nunc verò,
quia dicit, post te, magis illud postulare videtur, vt
conuersationis eius valeat vestigia sequi, vt possit
annulari virtutem, & normam tenere vitae, & mo-
rum queat apprehendere disciplinam. In his quippe
maximè opus est adiutorio, quo valeat abnegare, se-
metipsam, & tollere crucem suam, & sic sequi Chri-
stum. Hic prorsus trahi necesse habet sponsa, nec sanè
trahi ab alio, quam ab eo qui ait: sine me nihil pote-
stis facere.] Scio, inquit, me nequaquam posse perue-
nire ad te, nisi gradiedo post te, sed neq; hoc quidem
nisi adiutam abs te, ideoq; precor, vt trahas me post
te.] In sponsa ergo, & in qualibet anima opus est Dei
nò sola iustitiae perfectio, sed (quod magis est) quod-
uis principium, quouis gradus, & quouis angmetum
iustitiae. Quare merito regius Propheta canit: Beatus
vir, cuius est auxilium abs te: ascensiones in corde suo
disposuit in valle lachrymarum, in loco, quem posuit.]
Ille videlicet in loco miseriae, vbi Deum eum ad pu-
gnandum collocauit, virtutum gradus in suo corde di-
sponit, qui à Domino gratiae auxiliu ad laborandum &
virtutes assequendas accepit. Et alio loco. Non in for-
titudine equi voluntate habebit, nec in tibiis viri bene-
placitum erit ei. Beneplacitum est Domino super
timentes eum, & in eis qui sperat super misericordia
eius.] Ego puto quod equus & vir, corpus & animam
per typum significant, quoru robur tamquam inuali-
dum & infirmum rejicitur, quia nec illius fortitudo,

Rom. 7.
Cassian. col. 23. c. 15.
Prou. 30.
Cant. 1.
Psal. 18.
Bern. ser. 2. 1. in adu.
Ioan. 15.
Psal. 83.
Psal. 146.

nec

Habac. 3.

nec istius fervor, aliquid ad proficiendum valet, nisi gratia Domini, misericordiaque spiraverit. Et iterum quidam alius Propheta dicit: Deus Dominus fortitudo mea, & ponet pedes meos quasi ceruorum. Et super excelsa mea deducet me victor in Psalmis canentem.] Ipse, inquit, est virtus mea, & robur meum, qui ponet affectus meos quasi pedes ceruorum, quibus mala fugiam, bona conseruet, & sæculi impedimenta transiliam. Ipse, qui in hoc sæculo mihi fortitudo fuit, erit in futuro sæculo merces & gloria, nam deducet me in excelsa caelorum, vt ipsi mortis & inferni victori carmina laudationis canam, & hymnos pro beneficiis mihi concessis edicam. Hæc omnia Deum esse perfectionis fatorem, & omnis veræ iustitiæ datorem clarè, perspicueque fatentur.

Non solum verò perfectio est opus Dei, verum etiam de ea Dominus tãquam de opere verè magno, atque mirabili gloriatur, & quos Spiritu sancto mouente ad scribendum, & suam Ecclesiam sacris literis illuminandam elegit, apertè docuit, vt sibi istud opus attribuant. Et ego, inquit, quasi nutritius Ephraim, portabam eos in brachiis meis, & nescierunt, quòd curarem eos. Sicut enim nutritius puerulum suæ curæ demandatum, non aduertentem portat, & ne cadat manibus, & brachiis astrictu gestat: ipse infantulum cibis reficit, pannis cooperit, progredi suauiter docet, & si titubet, statim accedit, à lapsu liberat, & nequam cadere, aut si cadat, nullatenus iacere permittit: ita Dominus sanctorum nutritius & pater, eos aut nescientes, aut nõ animaduertentes brachiis suæ misericordiæ sustentat, alimentis bonorum operu cibis, vestibus virtutum induit, gressus eorum in suis semitis dirigit, ab omni casu arceat, vel si leuiter præ ingenua imbecillitate ceciderint, increpationibus percutit, vt deinceps cautiore euadant, & misericorditer eleuat post ruinam. Qui non cadit huic nutritio, gratias agat, qui post casum erectus est, ei gratias referat, qui in se, aut augmentum seruatoris, aut ornamentum virtutis, aut donum interni luminis, aut snauitatem deuotionis sentit, beneficiorum memor, & Domino gratus existat. Non sibi ipsi bonum adeptæ sanitatis, aut sanctitatis arroget, sed Deo nutritio suo tantum donu adscribat, qui ait: Sanabo contritiones eorum, diligam eos spontaneè, quia auerfus est furor meus ab eis.] Ipse ab ira temperat, & ea, quæ indignationem eius prouocabat, ab intuitu oculorum suoru auertit. Ipse vulnera nostra humane infirmitati immedicabilia sanat, & peccatoru cicatrices medicamine proprij cruoris obducit. Ipse gratis sanctos suos diligit, dilectos ad suæ gloriæ consortiu eligit, electos ineffabilibus medijs prædestinat, prædestinatos vocat, vocatos iustificat, iustificatos magnificat, maximis beneficiis prosequitur, à facibus, & luto rerum terrenarum extrahit, & in sceptrum regni, in amicorum dignitatem, atque in magnam sanctitatem extollit. Ita est Domine, tuum opus est sanctitas: Hoc est enim opus tuu, vt credamus, & sequamur, & imitemur eum, quem tu misisti. Tu iustos facis, tu sanctos efficis, tu à peccatis liberas, & in libertatem veræ virtutis deducis. Nec enim in gladio suo possederunt terram, & brachium eorum non saluabit eos, sed dextera tua, & brachium tuum, & illuminatio vultus tui, quoniam complacisti in eis.] Hæc namque terra non parentum hæreditate transfusa, sed à te promissa, excelsa admodum est. Non potest homo manibus virium suarum infirmus, & pedibus affectuum claudus, ad cæca ascendere, aut gladio, & armis expugnare, nisi tu, qui solus es potens, cum illuminatione vultus tui, id est, gratia tua sanes, potentia tua roboret, sapientia ducas, præmiis inuites, & te hominum patrem, & peccatorum

Osee 14.

amatorem ostendas. Tu solus es, qui potes in Æthiopia mutare pellem eius, & in pardo varietates eius; qui vales scilicet peccatorum atrocem in innocetiam conuertere, & duplicitem humani cordis in simplicitatem columbæ commutare. Nam quis potest facere mundum de immundo conceptu semine: nõne tu, qui solus es? Ita sanè: Vnde Ieruus tuus Gregorius nos monet. Quisquis occultæ tentationis motus, atque immuditiam cogitationis euicerit, nequam tibi suam munditiam tribuat: quia de immundo cõceptum semine, nullus facere mundum potest, nisi is, qui mundus per semetipsum solus est. Qui ergo iam ad locum munditiæ mente peruenit, conceptionis suæ vitã respiciat, per quam venit, atque inde colligat, quia ex sua virtute nõ habet munditiam viuendi, cui de immuditia factum est initium subsistendi.] Munditiam itaque & puritatem animæ in nobis, tu, qui solus mundus es, facis. Qui (vt est apud eundem Iob) nosti optimè ordinem cæli, & ponis rationem eius in terra, dum ad vitam & conuersationem cœlestem effers corda terrena, & in latere Ierusalem ciuitatem sanctam delineas, & quod ibi sanctitatis, & perfectionis status affert, hic inter tot miserias, & tentationes gratia pro modulo huius vitæ contribuit. Quamobrem sanctus Amos tuã maiestatem laudans, meritò tibi hoc eximium opus ascribit dicens: Qui ædificat in cælo ascensionem suam, & fasciculum suum super terram fundauit, qui vocat aquas maris, & effundit eas super faciem terræ, Dominus nomè eius.] Ipse enim es, qui in cælo, nimirum in Angelis, & animabus beatis, sedè tuã extruxisti, & in terra fasciculũ tuum, nempe iustorum congregationem, in star fasciculi, charitatis vinculo colligatam firmiter stabiluisti, & aquas maris, id est, corda sæcularia ab huius sæculi mari euocasti, vt eas vitiorum amaritæ purgatas, & ad dulcedinem virtutis redactas super totius orbis faciem effundas, qui exemplis sanctorum irrigatus virefcit, & bonorum operum fructus emittit.

Psal. 43.

At opus istud diuinum, quod perfectio est, & sanctitas animæ, non solum opus Dei est, cui illud vniuersa sacrarum literarum tribuit auctoritas, verum etiam inter opera Dei, si vnum, aut alterum opus exceperimus, præcipuum locum sibi vendicat. Mittimus nunc opus incarnationis, & mirabilem illam vnionem Creatoris, & creature, Dei, & hominis, qua Deus homo factus est, & habitauit in nobis, cui competit, quod finis vniuersi, & fructus omnium operum Dei sit, propter quem à Deo omne opus naturæ processit, & omne opus gratiæ manauit. Quare Rupertus Abbas ait, Christus secundum hominem, primum ac præcipuum Spiritus sancti opus, quo pulchrius, aut pretiosius nihil vniquam fecit Deus aut Dei Spiritus nouus hic homo, noua hæc creatura est.] Et tamen hoc opus non fuit ab eo (de quo loquimur) opere perfectionis alienum, siquidem in illo homine Deo, est omnimoda & supra quam excogitari potest, consummata, & infinita perfectio. Tacemus etiam opus gloriæ, quod merces, & præmium est perfectionis, ad quam omnis nostra tendit perfectio. Idèoque Dauid ait: Ego autem in iustitia apparebo conspectui tuo: labor cum apparuerit gloria tua.] Vnde constat, quia hoc opus sine perfectione non est, quod vt recipimus, coram Domino cum iustitia, & perfectione apparemus, & gloria esse non potest sine perfecto amore, sine absoluta virtute, ac mètis rectitudine. Sed his duobus Dei operibus prætermisiss, qua fructus perfectionis sunt, nullum est Dei opus, Augeli, & hominis perfectione præstantius. Non elementa, non ex elementis cõposita, non cæli, non astra, nõ luna, non sol; hæc enim omnia intra nature ordinem continen-

A
B
C
D
E

Iob. 14.

Grego. 13. mor. cap. ult.

Iob. 38.

Ezech. 4.

Amos. 9.

Ioan. 1.

Rupert. li. 1. de sancto. c. 2.

Psal. 16.

tur.

tur, at perfectio opus supra naturam est, & ideo supra naturam, quia est omni natura superius, quia omnia naturalia praestantia superat, & magnitudine nobilitatis excedit. Perfectio est terra stabilior, aqua limpidior, aere subtilior, igne efficacior, argento, & auro, & gemmis, & pretiosis lapidibus ditior, caelis formosior, astris utilior, luna clarior, ipso sole splendidior, cui omnis natura subest, omnis res naturalis seruit, & nihil est in naturalibus aut magnū, aut pretiosum, aut pulchrum, quod cū gratia valeat comparari. At in operibus gratia perfectio obtinet principatum, est enim gratia perfecta, charitas absoluta, virtutum cumulus à magna contradictione appetitus, & difficultate bene operandi segregatus, quo homo promptè & faciliter (si auxilia Dei actualia adicias) opera gratiae praestat, & tamquam fontem possidens, scilicet perfectam gratiam, & charitatem, riuos bonarum actionum sine difficultate deriuat. Ad eam quoque omnia gratiae opera tamquam ad finem tendunt, quae incipiunt, ut proficiant, & proficiunt, ut in nobis ad perfectionem veniant, & sanctitatem efficiant. Sicut ergo praestantissimum opus Salomonis fuit illud templum magnificentum, in cultum Domini fabricatum, cui nullum aliud huius regis opus potuit aequari; ita praecipuum opus Christi Saluatoris est perfectionis templum, quod in cordibus nostris ad suum cultum, & venerationem extruit, propter quod extruendum Ecclesiam fundauit, sanguinem fudit, arcana sacramentorum instituit, & à caelo descendit, & opera mirabilia patrauit. Quod corde credimus, & verbis confitemur dicentes, quia propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de caelis.] Salus enim nostra non est alia, quam perfecta iustitia, quae in incipientibus, & proficientibus amplio rem gradum desiderat, ut ad perfectam salutem perueniat. Hoc templum non ex lapidibus, & lignis componitur, quae ignis edax absumat, non auro, & argento & gemmis ornatur, quae rex Babyloniae suarum concubinarum deputet voluptati, sed ex perfecta gratia, & charitate construitur, & virtutibus tamquam auro, & gemmis decoratur, ut auctori omnium Deo, ipso operante, & nobis cooperantibus consecratur. Vis scire quis tam immensos thesauros in huius templi fabricam coaceruauit? Audi Dauidem in figura Domini loquentem. Salomō filius meus puer paruulus est, & delicatus, domus autem, quam aedificari volo Domino, talis esse debet, ut in cunctis regionibus nominetur, praeparabo ergo ei necessaria.] Sicut enim illud templum, figura templi sanctitatis fuit, quod in Ecclesia est extructū, ita Dauid in hoc aeterni patris gestauit imaginē, qui Christo filio suo, & regi nostro pacifico impensas ad huius templi fabricationē praeparauit, dum omnia dedit ei Pater in manus, & ipsum ad consummationem huius operis hominem fecit. Audit ergo Christus à Patre: Ego in misericordia mea praeparauit impensas domus Domini, auri talenta centum millia, & argenti mille millia talentorum, aëris verò & ferri non est pondus, vincitur enim numerus magnitudine, ligna, & lapides praeparari ad vniuersa impendia. O ingentes opes! o eximia diuitiae! o immensi thesauri, quibus charitatis aurum, puritatis argentū, fortitudinis ferrum & aëris, bonorum operum ligna, & stabilitatis lapides continentur! mirū erit, si tam magnis impensis haec aedificatio non in caelum assurgat. Vis etiā scire, quis ex hac tam magna praeparatione hoc templū est architectatus? Audi Zachariam dicentē: Manus Zorobabel fundauerunt domū istam, & manus eius perficient eam.] Et rursus: Ecce vir oriens nomen eius, & subter eum orietur, & aedificat templum Domino. Et ipse extruet templum Domino, & ipse por-

Paralip. c. 22.

Ioan. 13.

Ibidem.

Zach. 4.

Zach. 6.

abit gloriam.] Quisnam est iste Zorobabel ab omni confusione alienus, nisi Christus, qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius?] Quisnam est iste vir oriens, nisi Christus, qui in similitudinem germinis pullulauit? Ipse igitur est, qui templum hoc perfectionis fundat, & in Ecclesia domum sanctitatis aedificat. Ipse est, qui sola virtute sua, & sine externis rerum creaturarum praesidiis homines in dignitatem sanctitatis effert, in quibus tamquam in regno suo, & in republica à se fundata sine vlllo sine regnabit. Ex eo autem quod Christus regnat in sanctis, & habitat in illis, ut quod cepit ipse perficiat, prouenit ut sancti retrorsum non abeant, sed dona accepta conferunt, & ea augeant, atque promoueant. Hinc enim Prosper ait: Verumtamen nec corpus spiritui, nec appetitus obtemperare poterit rationi, nisi Deus, qui ipsum spiritum creauit & corpus, delectatus cogitationibus nostris, requiescat in nobis: ac tamquam verus agricola in agro suo, sic in corde nostro proficiat, ut quicquid in eo fides plantat, deuotio rigat, ipse ad incrementum consummatae maturitatis adducat; atque ita nobis voluntariè sibi subiectis desideria mala subiiciat, ut ex ipsis actibus nostris, quis sit habitator noster, & cuius in nobis fiat voluntas, appareat.] Et verè ita est, quod ex ipsa sanctorum vita, atque ex iustorum actionibus constat, à quonā ipsi regantur, & cuius sit opus iustitia, quae in sanctis elucet. Quis enim potuit homines ad malum procliuēs, ad bonum impellere, & à malo dimouere, nisi ille qui pedes sanctorum seruabit, & tamē impij culpa sua in tenebris conticescent, quia non in fortitudine sua roborabitur vir. Si quando ergo, o tu, qui haec legis, perfectionis donum apprehēderis, & arcem istam Domini ex gratia operando, & laborando expugnaueris, ne tuis viribus hoc opus attribuas, neue huius templi aedificationem tuā deputes industriae, sed scito, quia est opus Dei. Hoc corde, & mente tamquam certum, & indubitatum intellige: hoc verbis, & ore, cum fuerit opus, confitere: ut Deum tuum, qui te vocauit, qui te à peccatis eripuit, & ad iustitiam traxit, tota mentis alacritate collaudes, & huius beneficij gratia sine vlla interruptione famuleris. Fac quod rex Amasias, de quo in libro Regum dicitur: Ipse percussit Edom in valle salinarum decem millia, & apprehendit petram in praelio, vocauitque nomen eius Iechel vsque in praesentem diem.] Si enim in statu religionis aut in valle humilitatis, & penitentiae viuens mundum in Edom significatum percusseris, & omnes eius conatus, illecebrasque prostraueris, si rupem, excelsam, & penè inaccessibilem perfectionis apprehenderis, voca eam Iechel, id est, auxilium Dei, ipso nomine manifestè denuncians, Deum esse, qui auxiliatus est tui, qui hoc magnum, & mirabile opus fecit, qui hanc gloriosam victoriam tibi concessit. Hoc verò nomen numquam in aliud mutes, hoc est, numquam aliud sentias, numquam aliud dicas, nisi illud sancti Dauid: Deus est, qui accinxit me fortitudine; & complanauit perfectam viam meam; coaequans pedes meos ceruis, & super excelsa mea statuens me, docens manus meas ad praelium, & componens quasi arcum aëreum brachia mea.] Si verò nondum arcem cepisti, nondum bellum viciisti, nondum templum iustitiae perfectae Domino, & ciuitatem sanctam in loco pacis aedificasti, clama ad Dominum, cuius hoc est opus, & dic ei: Benigne fac Domine in bona voluntate tua Sion, ut aedificentur muri Ierusalem.] Sentiam o Deus meus benignitatem tuam, experiar misericordiam tuam, quae in corde meo vibem sanctitatis construat, fundamentum humilitatis iaciat, & muros tuae protectionis aedificet.

1. Petri 2.

Prosp. lib. 3. de vita cō. c. 26.

1. Reg. 2.

4. Reg. 14.

2. Regum 22.

2. Sal. 50.

Perfectio